

תת"ע 7030/08/21 - סיגל ארז נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7030-08-21 מדינת ישראל נ' ארז
תיק חיצוני: 11152369515

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת שרית קריספין
מבקשת סיגל ארז ע"י ב"כ עו"ד טמיר
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר המבקשת, בגין עבירה על תקנה 28 (ב) (1)(א) לתקנות התעבורה, כאשר המבקשת טוענת כי לא ידעה על מועד הדיון וכי היא כופרת בעבירה, כמו כן, נטענו טענות לגבי מצבה הרפואי של המבקשת, שלא נתמכו במסמכים כלשהם.

בתיק בית המשפט, קיים אישור מסירה של ההזמנה לדיון בו ניתן פסק הדין, אשר נשלח לכתובתה של המבקשת והוחזר בציון "לא נדרש".

אציין, כי אין כל קשר בין סעיפים 8 א' עד ג' לתצהיר המבקשת, לתיק שבפני וניתן ללמוד מהמוצהר באותם סעיפים, כי אין מדובר באירוע חד פעמי בו לא מתייצבת המבקשת בבית המשפט ונשפט בהעדר.

דיון והכרעה

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, תק-על 2009(1), 137, 141 (2009) נפסק על ידי כבוד הנשיאה ד' בייניש, כי:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

ברע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, קבע השופט שמגר, כי זכותו של נאשם ליומו בבית המשפט איננה עמוד 1

ברע"פ 9174/09 יעקב בן יששכר נ' מדינת ישראל נקבע, כי "הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו".

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(4), 168, 169 (2007) נפסק, כי

"פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדין ולא התייצב לדין בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום".

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(3), 2077, 2079 (2003) נקבע, כי: "מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילוצו של בית המשפט לזמן לדין את כל המבקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של יעול הליכים בעבירות קלות ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים".

אי התייצבות, רואים אותה, כהודייה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק") ולבית המשפט סמכות לשפוט בהעדר.

המבקשת לא טענה כי הזימון לדין נשלח לכתובת שאינה כתובתה ואין מחלוקת כי הזמנה שנשלחה והוחזרה בציון "לא נדרש", הנה הזמנה כדין. לעניין זה, ראה רע"פ 805/09 פרפרה נגד מדינת ישראל, שם אמר כבוד הש' ג'ובראן:

"יתרה מזו, לא רק שהמבקש לא הוכיח כי הודעת התשלום לא הגיעה אליו ועל כן לא סתר את "חזקת המסירה", אלא שמרישומי רשות הדואר, שהיו בפני הערכאות הקודמות, מסתבר כי לא דרש את הודעת התשלום- הודעה אשר נשלחה לאותה הכתובת אליה נשלחה ההודעה השנייה בדבר תשלום הקנס מיום 7.8.2007 וממנה למד, כביכול, על קיומו של הקנס באיחור".

בעפ"ת 5086-08-15 נכבאר נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' אלון:

"המערער התעלם מהודעות הדואר הרשום. המערער מפנה לליקויים שנפלו, לגישתו, באישור המסירה. על כך כי באישור המסירה סומנה הרובריקה "לא נדרש", בלבד, ולא צוינה שעת המסירה ו/או פרטיו המלאים של עובד הדואר ומשכך, נעדר אישור המסירה, לטענתו, תוקף. אין בידי לקבל טיעון זה. ראשית, אישור המסירה

כנגדו קובל המערער נבחן ע"י בית המשפט לתעבורה, אשר מצא כי די בו כדי לקבוע כי ההזמנה לדין הומצאה למערער כדין. המדובר בקביעה עובדתית, שאין מקום לערער אחריה. עוד יש להוסיף כי המערער לא פנה לרשות הדואר בניסיון לברר הפרטים החסרים ודי בכך כדי לדחות את טענתו זו של המערער".

בע"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזהוית שלו וזו גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה 44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא נדרשה".

ברע"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות הענין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. ... והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

בעפ"ת 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א) לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח לסתור את החזקה הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה כדין".

ברע"פ 7862/13, בעניינו של אבו אלמפלפל לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו של המבקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002)".

ברע"פ 8626/14 סמארה נגד מדינת ישראל ורע"פ 778914 זחאיכה נגד מדינת ישראל, שב ואישר בית המשפט העליון, על ידי כבוד הש' שהם, את ההלכה המחייבת, לפיה, אישור מסירה שהוחזר בציון "לא נדרש", מהווה מסירה כדין ובסיס חוקי למתן פסק דין בהעדר.

המבקשת לא הציגה כל ראיה שיש בה כדי לסתור את "חזקת המסירה", הקמה עם משלוח הדו"ח בדואר רשום ואין די בטענות בעלמא כנגד תקינות המסירה.

בנוגע לכפירת המבקשת בעבירה, הרי שאין די בטענה סתמית וכפי שנקבע ברע"פ 2521/12 נג'אר נגד מדינת ישראל:

"לעניין ההרשעה, הפרשנות אותה שואף המבקש לקדם, במסגרתה די בהכחשה בכדי להצדיק ביטול פסק דין שניתן בהעדר, סותרת את תכליתם של סעיפים 130 ו-240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), המסדירים את האפשרות למתן פסק דין בהיעדר בעבירות דוגמת העבירה נושא הליך זה, ואת הנסיבות בהן יבוטל פסק דין שניתן בהיעדר. על המבקש להרים את הנטל לביטול פסק דין שניתן בהיעדר חובת ההוכחה כי התקיים טעם מוצדק להיעדרות או כי ישנו חשש מהיווצרות עיוות דין. בהקשר זה, אין די בהכחשת העבירה גרידא, בכדי להקים חשש לעיוות דין, שכן כל תכליתו של סעיף 240 לחוק היא לייצר חזקה כי אדם שלא התייצב להליך בעניינו מודה בעובדות כתב האישום. למעשה, לגישת המבקש, נתונה למי ששואף לבטל פסק דין שניתן בהיעדר אפשרות לעשות זאת בכל שלב, תוך חזרה מהודייתו. פרשנות זו תרוקן מתוכן את סעיף 240 לחוק, אינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה ויש לדחותה (ראו: רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003))."

בגזר הדין לא נגרם למבקשת כל עיוות דין, מהטעמים המפורטים בפרוטוקול.

מכל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ב, 28 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.